

יעקב שרת / איש מאדים אמור , שיבולת"

כדורסל בהריון

(המשך מעמוד 57)

אבל אני יודעת שכאשר אין מיקצוענות אז אין מחוייבות מצד הבנות. וכל אחת עושה מה שהיא רוצה. לכן זה נראה כמו שזה נראה היום."

לאיתי אין בעיות פרנסה, ואין זה חשוב לה אם תשחק תמורת כסף או בלעדי.

אך לחנה רבינוביץ זה משנה. חנה נשמעת ממורמרת וכועסת. בעיקר על חוסר הגינותם כלפיה. לדעתה, של אנשי אליצור. חנה גדלה באגודת אליצור ש בבני-ברק. לצידם של אחיה שהיו שחקנים בולטים בקבוצה.

על תלאותיה עם האגודה הדתית סיפרה בתרעומת: "אני מרגישה שאני הרכוש שלהם. הם יכולים לשחק איתי אך שהם רוצים. התירוץ שלהם. שבגיל 11 חתמתי להם על מיסמך ומאז אני רתוקה אליהם. אני לא יודעת לדרוש כסף, והם ניצלו את זה שאני אוהבת כדורסל ולא אסכים לוותר עליו בקלות. כשעמדתי להתחתן, הם הבטיחו לי שיעזרו לי לרכוש דירה. הייתי במצב קשה, והם לא עזרו לי בכלום. היום אני חייבת לעבוד כדי לאזן את התקציב בבית."

לפני שנתיים ביקשתי מהם שיחררו, רציית לשחק בקבוצה אחרת. לשנות אווירה ולתרום לקבוצה חלשה יותר. בארבע השנים האחרונות לא השתפרתי, אין לי אתגר כי הגעתי לשיא. אני משחקת בקבוצה הטובה ביותר בארץ. יכולתי לקבל כסף טוב בקבוצה אחרת ולהסתדר. הם סירבו, ודרשו תמורת סכום כסף עצום. אחר כך איימו עלי שיכניסו אותי להסגר. רצו להרוויח עלי.

למולי התחתנתי ונכנסתי להריון, ש- אחרי הם עשו איתי חוזה מוזר, שבו יש סעיף האוסר עלי להכנס להריון במשך שנתיים. אלא אם כן כוח עליון יתערב בדבר. זה אמצע שאלה האגודה דתית, עם הספות לפרויורבו, תכנים סעיף כזה ל- חוזה."

האוהדים:

בני-המישפחה

סיפוריה של חנה רבינוביץ הוא דוגמה אופיינית אחת לאולתליו של איגוד הכדורסל. כל הכדורסלניות בארץ עובדות לפרנסתן, נוסף על מישחקן. חלק ניכר הן קיבוצניות צעירות.

גם הקיבוצים לא מוכנים לוותר, ולו כזית. על עבודתן של הבנות. הן יודעות שלא די לאהוב כדורסל, ובמצבן הנוכחי עליהן גם להילחם במסודות לשינוי פני הדברים.

קשה לתפקד כאשר עובדת וגושה, ולפעמים גם אמא לתינוק, וגם לשחק כדורסל. בוודאי לא ברמה גבוהה. שתוכל למשוך את תשומת-ליבם של כלי-התיק שורת והציבור. כיום המצב הוא שהאוהדים היחידים ביצע הם בני-המישפחה. איך אפשר ספורט בלי אוהדים ועם מורל ששונה לאפס? מוחת חנה.

בינתיים חלה התעוררות מסויימת אצל אנשי ההנהלה באגוד הכדורסל. בפעם הראשונה בהיסטוריה אין שומעים תש-רות לקניית כמו: אין סיכוי לכדורסל-נשים. ממילא הן מתחתנות ופורשות. יש שמועות על כוונות לחוק את גבחת הגשים באמריקאות. שבוערתן אפשר יהיה להצליח יותר בזירה האירופית.

הדבר יביא ללא ספק לחיזוק מורלי בקרב העוסקות בספורט בלתי-פופולרי זה. הכוונות אומנם טובות, אך יכול לעבור עוד זמן רב עד שתתבצענה.

דויד ספקטור, מאמן הקבוצה המנצחת אליצור תל-אביב, יצא השבוע את הארץ לאמריקה. ביוזמתו הפרטית. לבדוק אפי-שריות רכישת שחקניות. הוא סירב להכות עד שהאיגוד יעשה זאת ביום מן הימים.

גם יעל, חנה, שרה ואיתי מוכיחות לאגוד הכדורסל, המורכב על טהרת הגב-רים, שאמהות אינה מפריעה להמשיך ל-שחקן. הן מוותרות על דברים אחרים, לעיתים גם בחייה-המשפחה. ונהוגות בדיוק כמו עובדים במיקצועות שמצריכים זמני עיסוק לא שיגרתיים.

אומר על כך שאול, בעלה של חנה: "למה לא לבוא לקראתן? גם אשה, לדעתך, זקוקה לאישיות ולתחביבים משלה. אבל ניגוד אינטרסים. העובדה שהן תפרושה, כמו כל כדורסלן בעולם. אינה סיבה שלא להשקיע." ריינה ורון

זה: "מוקטנת לממדיה האמיתיים, הבעיה איננה, בביורו, העדר מולדת לערבים הפלסטינים. אותה מולדת היא עבר הירדן, או ארץ-ישראל המזרחית. ישנם, עם זאת, 1.2 מיליון ערבים היושבים בשטחים שמונהלים על ידי ישראל מאז 1967 — הענקת ריבונות לשטחים אלה נשללה כליל על ידי ישראל". הלאה, אחרי של-1.21 מיליון אלה הוא מעניק אוטונומיה עד לפתרון הסופי, הוא אומר, הקרנף-אחא הזה: "בינתיים, ישראלים וערבים לומדים לחיות בזיקים ביהודה, שומרון ועזה — הדרך הטובה ביותר, בסופו של דבר, להתפשרות ולשלום".

"לומדים לחיות בזיקים!" אבל אל נטשה מן הנושא בגלישה מתסביך הנחיתות אל תסביך השקר העצמי (מישהו בחוץ מאמין?). כל מי שאינו רוצה שישראל תהיה דרוס-אפריקה ב', כלומר כל מי שאינו רוצה בשליטה בעם זר, בקביעה לאחרים מיהם ומהם ומה זכויותיהם, ואיפה מולדתם האמיתית (ערבים), לכו לפלשתינה המזרחית!), כל מי שאינו מוכן לעשות ולו את התרגיל המחשבתי, לפחות, של גירוש הערבים — שכמובן אינו אלא העברתם ההמונית-ההומנית למולדתם האמיתית הקיימת — לוקה בתסביך נחיתות עמוק וגם מסוכן, שהרי בסופו של דבר טיפוס מתסבך שכזה אינו חסין, נפשית, לשלוט, לרדות, להכות, לגרש, לירות.

ולירות יהיה צריך, והרבה. כי מה אם האמורים ללכת למולדתם לא ירצו לעלות במשאיות? במקרה צפוי שכזה יהיה צורך, "לרסס" אותם; אתם יודעים כמו את מה — כדברי ש, "מרססים", לחיות טרף דורגליות הצמאות דם יהודי", כדברי בגין בטקס נחלים. והדברים מכוונים גם לקרנף הגולני יהודה אריאל, בעל, "פתרון המגיד" לבעיה הדרוית (הדרוים בגולן כבר הרחיקו לכת מאוד במאבקם בישראל, ולדעתה הם נמצאים על הסף מעבר לפעילות חבלנית ושיתוף-פעולה עם סוריה. אם יעברו הדרוים את הסף הזה, הרי עצם קיומם של ארבעת הכפרים ליד הגבול, בנקודה הרגישה ביותר בגולן, יהיה בסכנה.

לקרנף אריאל השרוני אין רגש-נחיתות. כמוהו גם לקרנף-אחא, שר-החץ הגא, יצחק שמיד

סכנה נוראה זאת אינה דמויות, ועל כך יעידו עשרות הכפרים הסוריים הנטושים בגולן; "דבר", (21.5.82). כאנשים שחוכיו משמעת דתית עמוקה, מה יהיה אם החכמים שלהם יורו להם לא לעלות על המשאיות, ופשוט לעמוד באלפיהם במקומם, ולא לזוז? הקרנפים-המגידים, "ירססו" אותם ויפילו בהם שורות שורות עד האחרונה שבהם — ומי שזה ימאס לו, ויטען שזה כבר הרג ולא חרג, ובוודאי מי שלא יהיה נכון לרצוח ולו דרוז אחד הנושב על אדמתו מדורגלות — יוגדר אז על-ידי הקרנף-ראב, המתגדר גם בכתר הפסיכיאטר הלאומי, כ, "בעל תסביך נחיתות עמוק, עמוק מאוד!"

או שמא בשלב זה כבר יקיץ הקץ על הגדרות מילוליות, שיוחלפו בגדרות-תיל, אם לא גרוע מזה? בקרנפיאל של הפתרון "המגיד" הרפוליי-שרוני-אריאלי לא יהיה מקום בכלל ללוקים ברגש נחיתות עמוק. קרנפיאל צריכה להיות מדינה בריאה. מי שחולים ברגש נחיתות עמוק הם נחותים. נחותים הם אנשים שפלים, נמוכים, אז מה כבר אם יצקרו אותם בראש אחד? מוגזם! אז למה אם לא לזה מתכוון עודד ינון, מחבר "אסטרטגיה לישראל בשנות השמונים" (ה"כיוונים", פב' 1982) המטיף לישראל לפרק כל ארץ ערבית לשתיים-שלוש מדינות, כמו, "לגו", "קיומה, שגשוגה ועמידתה של המדינה היהודית יהיו תלוים ביכולתה לאמץ לעצמו דרך חדשה ומתכונת חדשה לחייה הפנימיים והחיצוניים!"

שוליים מטורפים

"מעריב": "מתפוררת שביתת הדרוים בגולן" (23.5.82). "הארץ": "הדרוים בגולן מחריפים שביתתם" (25.5.82). עכשיו אני יודע.

"ידיעות אחרונות": "חוקרים ממליצים לצרף 2,000 קמ"ר משטח יו"ש לישראל". זה הכל!

"הארץ": "שרון דיבר לפני 500 מנהיגי המגנבית על התחוות של קואליציה חדשה במזה"ת, המכוננת כביכול גנד איראן, אך מהווה סכנה חמורה לישראל. בקואליציה זאת נכללות גם עיראק, סעודיה, ירדן ומצרים, ויתכן שהיא אף מקבלת סיוע אמריקאי. קואליציה זאת מסוכנת לישראל ולאוניו כולו, והיא עלולה להחריף ולהעמיק את המעורבות הסובייטית". עוד סוסנו הסובייטי חי!

"דבר": "המטכ"ל בערב וינגייט", המלחמות טרם הס-תיימו" (25.5.82). אחת לא די לו!

"הארץ": "בכשלו טליונות למנות ראשי ערים בגדה" (25.5.82). מפחדים על הרגליים, אה?

כל העתונים: "איראן עולה על ירושלים; ישראל מסייעת לאיראן; ישראל נלחמת באש"ף; אש"ף מסייע לאיראן; ישראל נלחמת בסוריה; סוריה מסייעת לאיראן; ישראל בשלום עם מצרים; מצרים מסייעת לעיראק; עיראק היא המדינה האנטי-ישראלית ביותר; ישראל מסייעת לאיראן כבר אמרת? אני מרים ידיים.

מחלוקת נפלה בישראל — הרג או חרג? ב"ידיעות אחרונות" כתבה זיוה ריב: "אל תאמר להרוג. אמור להרוג".

קפץ עליה רוגזו של משה ז'ק ב"מעריב", וכתב כעבור ימים מספר מאמר ושמו "חריג, לא הרג", אף הסתמך על אהרון מגד, שנדרש בעתונו "דבר" ל"על הרג אנשים ומלים". אכן, לעם ישראל יש בעיה קטנה: האם הוא הורג הרג, או רק חרג חרג?

בעיה קטנה, אמרתי. מפני שכללות הכל, בכמה בתים, לכמה מוחות, בסך הכל, השאלה הזאת אינה נותנת מנוח? הנה, רק תמול-שלוש, ערב מערבי שבת, נודמתי לבית משכילים, מלא וגדוש אורחים משכילים, מיטב שבמיטב, ושם ההסכמה הכללית כמעט היתה שאין מנוס מהרג. השאלה האחת שעליה לא היה מענה במי בעלי הפתרונות הסופיים הללו היתה מניין ואיך יבואו יהודים למלא את השטחים המסוהרים.

"זו באמת בעיה", הם אומרים, וזוה תם הוויכוח. אבל לא ההרג — או החרג.

ולי דווקא יש תשובה פשוטה לשאלת הרג-חרג. הכל תלוי באמות-מידה נפשיות, לא כמותיות. רצח ילד קטן אחד, שנקמתו עוד לא ברא השטן, הוא בשבילי הרג, ובשביל מישהו — בסך הכל חרג. ויש מי שלא יגיד הרג על פחות מאלף הרוגים ביום. שאכן כך הוא, מלמדת ידיעה שקראתי ב"מעריב" ב-23.5.82, מאת כתבו הירושלמי יוסף צוריאל, המציץ לפעמים לשטחים הכבושים. תחת הכותרת "גורמים בטחוניים: צריך להימנע מהצבת היילים בתפקידי שיטור בערי יהודה ושומרון", נאמר, בין השאר: "הממשל הצבאי ביהודה ושומרון נערך כך שתפקידי השיטור יהיו בידי אנשי משמר הגבול, שנעודו לפעול דרך קבע באזור. הללו מתורגלים לעבודה זו וערוכים מבחינה נפשית למלא משימות שחיילים בשרות סדיר וזבירות מילואים מתחבטים בהן". לא צריך להיות חכם גדול כדי, "לקרוא" ידיעה זו ולתפוש

למי מה שקורה בשטחים הכבושים זה הרג, למי חרג. לפני שלושת אלפים שנה, לא הרחק משכם, התעוררה מחלוקת תלמי עוה בין חסדי שיבולת בשין ימנית וחסדי שיבולת בשין שמאלית, והרג רב בוצע בעקבותיה. היום מתווכ-חים שם מהו המיבטא הנכון: הרג או חרג?

לקרנפים אין תסביכים

בזמן האחרון, כשהטלוויזיה שלנו נשדפת והולכת, נותר בה לפליטה פתח אחד להפגנת כשרון, מקוריות ויצירתיות. מדי ערב בערב מוקרנים בדיווח מזרח-אוויר נופים חדשים מרחבי ארצנו המוקטנת. השבוע, למשל, חוקרנה בעת דיווח על מעלות החום בשפלת החוף תמונת שני קרנפים חמודים בראשית קרב שב"ש ביניהם, ואם כי ספק גדול אם היתה בכך כוונה נסתרת של מאן-דהוה להתיעל לא רק מפני החום, אלא גם מפני הקרנפיטים — המגיפה השקעה המכרסמת באחרונה בגוף האומה יותר ויותר, בלי להבחין במין וגיל, אני לא יכולתי שלא להיזכר באותו רגע קרנפי באריאל שרון, העושה עתה נפלאות בווינגייט, בחול ובשבת.

ואכן יש הרבה מן המשותף בין הקרנף השפלתי ובין אריאל השרוני. לשניהם, למשל, אין ולא יכול להיות רגש נחיתות. נחיתות? מה פתאום?

רגש נחיתות, יש כמובן למי שאין לו רגש נוחות נוכח הפיכת ישראל הבנינית לדרום אפריקה ב' — כפי שהיהיר בקול יהודי אמריקני צעיר, במפגש עם שרון בניו-יורק, ונתכבד מפי הרב-קרנף הישראלי בקיתון של נחיתות עמוקה מאוד.

על העובדה שהמצב הדרום-אפריקני הישראלי אינו בלתי-קשור, ככל הנראה, עם תופעת האי-עליה לא היה לרב-קרנף השרוני מה לומר. מכל מקום, הוא לא כפר באי-עליה לאותה ארץ, שהסטיסטיקה שלה אומרת כי כבר יש בה מן הירדן ועד הים יותר ערבים מיהודים בקבוצות הגיל 0-7. הוא אפילו לא כפר בתקפות ההשוואה המתבקשת בין שתי הארצות, ישראל ודרום-אפריקה. זה לא. הוא רק הדביק בשואל המיוסר תסביך נחיתות עמוק, כלומר, בלמים אחרות, הוא אישר שישראל הבנינית היא דרוס-אפריקה ב', אלא טען שמצב זה עשוי להציק רק למתוסבכי-נחיתות. כל היתר אינם חשים שום אי-נוחות מהיותם שולטים בעם אחר, מנטילת זכות פסיקה לגבי מהות הגדרתם העצמית של בני העם הנשלט.

הנה, למשל, לקרנף-אחא יצחק שמיר אין שום רגש נחיתות. שר החוץ שלנו, יהודי גא ובן חורין אמיתי (מתסביכים, בכל אופן), פירסם באחרונה מאמר ושמו "תפקיד ישראל במזרח-תיכון משנתה" בכתב-העת האמריקני רב-היוקרה "פורין אפרס" (אפריל 1982). אז מה דעתכם על פסוק נחמד שכזה, המתנוסס שחור על גבי לבן באותיות של קידוש לבנה, הנהוגות בכתב-עת